

*Др Зоран Арсић, редовни професор
Правног факултета у Новом Саду*

ОСНИВАЧКИ АКТ АКЦИОНАРСКОГ ДРУШТВА И ЗАШТИТА ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ¹

Сажетак: *Оснивачки акт је консензуални акт друштва који има форму одлуке о оснивању ако друштво оснива једно лице, или уговора о оснивању ако друштво оснива више лица. Њиме акционари који оснивају друштво (оснивачи) изражавају вољу за оснивањем друштва и обавезују се на извршење чинидбе улога и преузимање акција.*

Када је реч о Закону о привредним друштвима из 2011 године, у погледу заштите животне средине од значаја је чл.4 ст.2 где је предвиђено да се посебним законом може условити регистрација, или обављање одређене делатности, издавањем преходне одобрења, сагласности или другој акти надлежној органи. При томе треба имати у виду да је одредба о преходној делатности обавезни елемент оснивачког акта акционарског друштва (чл.265 ст.1 тч.3). С тим у вези треба указати на одредбе Закона о управљању отпадом из 2009 године. Њиме је предвиђено да се за обављање једне или више делатности у области управљања отпадом издају дозволе.

Кључне речи: *оснивачки акт, заштита животне средине*

Оснивање акционарског друштва према Закону о привредним друштвима из 2011 год је регулисано на јединствени начин, независно од тога о каквом се друштву ради.

У поступку оснивања акционарског друштва доносе се два акта – оснивачки акт и статут.

¹ Рад је посвећен пројекту Биомедицина, заштита животне средине и право бр.179079 који сада финансира Министарство просвете и науке Републике Србије.

1. Доношење оснивачког акта

Оснивачки акт је конститутивни акт друштва који има форму одлуке о оснивању ако друштво оснива једно лице, или уговора о оснивању ако друштво оснива више лица (чл.11 ст.1). Њиме акционари који оснивају друштво (оснивачи) изражавају вољу за оснивањем друштва и обавезују се на извршење чинидбе улога и преузимање акција.

Уговорни карактер оснивачког акта у случају постојања више оснивача, у делу литературе, оцењује се као данас неспоран², мада се указује да је то питање дуго времена спорно.³ Специфичност уговорног концепта огледа се у два правца. Пре свега, овај уговор не обухвата размену чинидби тј. оснивачи се не обавезују један према другом на неку чинидбу и не ради се о двострано (узајамно) обавезујућем уговору. Уговор, према владајућем мишљењу, није усмерен на размену чинидби.⁴ Изјаве воље оснивача односно њихова намера је усмерена на настанак акционарског друштва тј. новог правног лица,⁵ што представља његову другу специфичност. Споменуте специфичности су, у одређеној мери, условиле и настанак другачијег концепта настанка оснивачког акта. Према том схватању једностране изјаве оснивача нису усмерене једна према другој, већ стоје паралелно и у својој укупности представљају заједнички акт (*Gesamtakt*).⁶

С обзиром на начин настанка оснивачког уговора могуће је да њему претходи предуговор о оснивању. Према чл.45 Закона о облигационим односима он мора бити сачињен у истој форми као намеравањем посао (писана форма са овереним потписима). Предуговор обавезује ако садржи битне елементе уговора о оснивању.

У случају да се ради о једноперсоналном оснивању оснивачки акт је једностранни правни посао.⁷ Ради се о једностраној изјави воље, која је специфична по томе што не мора да буде примљена да би производила правно дејство.⁸

У погледу форме оснивачког акта предвиђена је писана форма и овера потписа акционара који оснивају друштво (оснивача), у складу са законом којим се уређује овера потписа. Последица непоштовања захтева у погле-

² Hüffer Uwe, *Aktiengesetz*, München 1999, стр.12

³ Schmidt Walter, Meyer – Landrut Joachim u Gadow *Aktiengesetz*, Berlin 1961, стр.25

⁴ Hüffer U., *op.cit.*, стр.115; Würdinger Hans, *Aktien – und Konzerrecht*, Karlsruhe 1973, стр.90

⁵ Schmidt W., Meyer – Landrut J.,*op.cit.*, стр.25

⁶ Prema Würdinger H., *op.cit.*, стр. 90 где су наведени и заступници оваквог схватања Girke, Georgakopoulos, Düringer - Hachenburg

⁷ Seibt Christoph u Schmidt Karsten, Lutter Marcus, *Aktiengesetz*, Köln 2008, стр.358; Hüffer U., *op.cit.*, стр.12

⁸ Körber Torsten u Bürgers Tobias, Körber Torsten, *Heidelberger Kommentar zum Aktiengesetz*, Heidelberg 2008, стр.162; Hüffer U., *op.cit.*, стр.12

ду форме је ништавост оснивачког акта (чл.13). Оснивачки акт, као и статут, региструје се приликом оснивања (чл.11)

Независно од форме оснивачког акта (одлука о оснивању или уговор о оснивању) у питању је правни посао, који представља појединачни акт. Његово правно дејство се исцрпљује регистрацијом акционарског друштва, односно испуњењем циља, због којег је правни посао предузет, а који се огледа у настанку правног лица. То се види и по томе што је побијање скупштинске одлуке могуће због тога што она није донета у складу са законом, статутом или пословником о раду скупштине (чл.376), али не и оснивачким актом. С обзиром да се ради о правном послу, његова измена је могућа до регистрације, по правилима за измену правних послова. Ако је у питању уговор о оснивању тада је потребна сагласност свих уговорних страна. Одредба чл.12 ст.3, према којој се оснивачки акт акционарског друштва не мења, односи се на измене после регистрације.

Спорна је, међутим, одредба чл.264 ст.1 где се предвиђа да сви акционари који оснивају друштво (оснивачи) потписују оснивачки акт. Ово зато што је утврђивање оснивачког акта могуће и преко заступника. Законом није предвиђено да доношење оснивачког акта мора бити извршено лично од оснивача, због чега је закључење уговора о оснивању или доношење одлуке о оснивању могуће и преко пуномоћника.⁹ Осим тога, правна лица као оснивачи своју вољу и не могу изразити другачије него преко заступника. На основу чл.90 Закона о облигационим односима потребно је да пуномоћје буде дато у писаној форми са овереним потписом даваоца пуномоћја. Захтев у погледу форме нема за циљ доказивање легитимације, већ представља претпоставку пуноважности.¹⁰ Недостатак форме има за последицу ништавост пуномоћја.¹¹ Зато се, за случај да пуномоћје није дато у форми која се тражи за основни посао (уговор о оснивању или одлуку о оснивању), сматра се да је посао закључен од стране неовлашћеног лица. Таква изјава воље не обавезује неовлашћено заступаног, изузев ако он уговор накнадно одобри (чл.88 ст.1 Закона о облигационим односима). Тако донет оснивачки акт је лебдеће без дејства.¹² С тим у вези се поставља питање форме у којој накнадна сагласност треба да буде дата. Независно од одсуства регулативе у том погледу, сматра се, према општем прихваћеном схватању, да и накнадна сагласност треба да буде дата у истој форми као и пуномоћје, у писаној форми са овереним потписом.¹³ Ово зато што би дру-

⁹ Schmidt Walter, Meyer – Landrut Joachim u Gadow Aktiengesetz, Berlin 1961, стр.30

¹⁰ Hüffer U., op.cit., стр.116

¹¹ Ibidem

¹² Körber T., op.cit., стр.164

¹³ Hüffer U., op.cit., стр.116

гачије тумачење противречило идеји чл.11 ст.2.¹⁴ Накнадно давање пуномоћи у одговарајућој форми се изједначава са давањем сагласности.¹⁵

Специјално пуномоћје није потребно.¹⁶ Опште пуномоћје не мора да садржи елементе оснивачког акта. Када је реч о општем пуномоћју постоје одређене дилеме. Садржина пуномоћја мора да буде таква да се из ње види да је пуномоћје усмерено на оснивање друштва. Према владајућем мишљењу опште пуномоћје може бити довољно ако се, у појединачном случају, тумачењем може доћи до одговарајуће сврхе издавања пуномоћи („редовно пословање“ из чл.91 ст.2 Закона о облигационим односима). Према другачијем ставу сматра се да дилему у погледу заступања није могуће потпуно елиминисати ако се то заснива само на тумачењу и, зато, се тражи изричит навод о томе да се пуномоћ издаје у циљу закључења оснивачког акта.

Према владајућем мишљењу у погледу прокуристе се не траже захтеви у погледу форме пуномоћја.¹⁷ Сматра се да је довољна регистрација прокуре (чл.36), односно подношење извода из регистра.

Ако је оснивач правно лице, у погледу заступника одређеног законом, односно статутом (за акционарско друштво извршни директор према чл.388) довољан је извод из регистра.¹⁸

Због природе заступничког односа, оснивачем се сматра заступани, а не заступник,¹⁹ независно од тога што „потписује“ оснивачки акт. Према томе, лице које потпише оснивачки акт може, али не мора да буде оснивач. У вези са формулацијом према којој сви оснивачи потписују оснивачки акт треба имати у виду да је могућа ситуација у којој ни један оснивач не потпише оснивачки акт, при чему то не утиче на његову пуноважност.

2. Садржина оснивачког акта

Садржина оснивачког акта утврђена је Законом (чл.265). Предвиђено је да оснивачки акт „садржи“ одређене елементе, што отвара питање тумачење у погледу могућности уношење и других елемента. Овоме би одговарала формулација „нарочито садржи“. На ово че бити посебно указано доцније у погледу висине основног капитала, која није предвиђена у тч.1-6 чл.265.

¹⁴ Analogno Fischer Robert u Gadow, Aktiengesetz, Berlin 1961, стр.101

¹⁵ Körber T., op.cit., стр.164

¹⁶ Fischer R., op.cit., стр.102

¹⁷ Fischer R., op.cit., стр.102; Godin – Wilhelmi, op.cit., стр.115; Hüffer U., op.cit., стр.116; У погледу супротног става види код Körber T., op.cit., стр.164

¹⁸ Fischer R., op.cit., стр.102; Hüffer U., op.cit., стр.116

¹⁹ Bayer Walter u Schmidt Karsten, Lutter Marcus, Aktiengesetz, Köln 2008, стр.425; Hüffer U., стр.146

Оснивачки акт, пре свега, мора да садржи податке за идентификацију акционара који оснивају друштво (оснивача).

Када је домаће право у питању треба обратити пажњу, пре свега, на одредбу чл.11 ст.1 Закона о привредним друштвима из 2011 год. где је предвиђено да друштво оснивају „лица“. То може бити физичко, као и правно лице. Потребно је, дакле, да има правни субјективитет. Законом су утврђени подаци који служе за идентификацију физичког и правног лица који оснивају друштво. Начелно посматрано није од значаја да ли се ради о домаћем или страном лицу. Страна физичка и правна лица имају право да оснивају предузеће у Србији. При томе они могу оснивати предузеће за обављање свих врста делатности ради стицања добити, ако законом није другачије предвиђено (чл.4 и 7 Закона о страним улагањима).²⁰ Они имају општу оснивачку способност. Осим опште оснивачке способности, у литератури се спомиње и квалификована оснивачка способност, када „лице“ мора да испуњава одређене претпоставке, утврђене посебним прописом, да би могло да буде оснивач неког друштва.²¹ Одређене дилеме постоје у погледу друштва у ликвидацији. Према Закону о привредним друштвима из 2004 год. за време ликвидације привредно друштво може предузимати само послове везане за ликвидацију друштва (чл.352 ст.1). За разлику од тога Закон о привредним друштвима из 2011 предвиђа да ликвидациони управник, осим послова потребних за спровођење ликвидације, врши радње на окончању послова започетих пре ликвидације (чл.532). Сматрамо да је потпуно извесно да друштво у ликвидацији не може приступити оснивању друштва ако је отворен ликвидациони поступак.

Бонитет, односно презадуженост не утичу на могућност да неко лице може да буде оснивач.²² Ако је, међутим, због презадужености наступи немогућност плаћања и буде отворен стечај, треба разликовати банкротство и реорганизацију. У случају банкротства долази до продаје имовине ради намирења дужника и сматрамо да стечајни дужник не може бити оснивач. Када је реорганизација у питању, мере за реализацију плана реорганизације, између осталог, обухватају и пренос дела или целокупне имовине на једног или више постојећих или новоформираних субјеката (чл.157 ст.1 тч.17 Закона о стечају), што, по нашем мишљењу, омогућава да стечајни дужник буде оснивач, односно има оснивачку способност. То, за разлику од банкротства, није у супротности са циљем реорганизације.

²⁰ У погледу припадности правног лица према Закону о страним улагањима применjuje се критеријум седишта, док се према Закону о решавању sukoba zakona sa propisima drugih zemalja применjuje критеријум права по којем је правно лице основано, а ако има седиште у другој држави сматраће се правним licem те државе.

²¹ Becksches Handbuch der AG, München 2004, стр.106

²² Becksches Handbuch der AG, München 2004, стр.102 i 103

Да би лице које потпише оснивачки акт могло да постане оснивач друштва мора бити пословно способно. Пословно неспособна лица не могу пуноважно потписати оснивачки акт. Пуноважну изјаву воље може дати само њихов законски заступник. Њихова изјава воље је ништава и такво лице није оснивач. Оно може тражити повраћај унетог улога и такав захтев не подлеже забрани повраћаја улога.²³ Пословна способност страног физичког лица се цени према праву државе чији је оно држављанин. Изузетно, ако је физичко лице пословно неспособно према праву државе чији је држављанин, оно је пословно способно ако има пословну способност према праву места где је обавеза настала (чл.14 Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља).

Другачије ствар стоји у случају накнадног губитка пословне способности.²⁴ Пословна неспособност наступила после пуноважно закљученог оснивачког акта не утиче на положај оснивача. Не сматра се догматски прихватљивим став према којем се право на иступање утврђује у корист пословно неспособног оснивача, кога убудуће заступа утврђени заступник. Ово одговара грађанско правним основама према којима правне последице заступања погађају заступаног, а не заступника.²⁵

Када је пословна неспособност у питању треба указати на чл.13 ст.2 тч.4 где је предвиђено да је оснивачки акт ништав у случају да „су сви потписници у тренутку закључивања оснивачког акта били правно или пословно неспособни“. Као што се види изричито је предвиђено да се ради о правној и пословној неспособности у тренутку закључивања оснивачког акта, а не оној која је наступила накнадно.

У случају да се као оснивач јавља физичко лице поставља се питање правних последица његове смрти. Начелно смрт оснивача нема утицаја на поступак оснивања, с обзиром да на његово место долази наследник. У вези са обавезама оснивача оставиоца поставља се питање ограничења одговорности наследника за дугове оставиоца до висине вредности наслеђене имовине (чл.222 Закона о наслеђивању). Уколико наследник после наслеђивања учествује у оснивачким радњама он одговара лично, без могућности позивања на наследноправно ограничење одговорности.²⁶

Оснивачи дају изјаву да оснивају друштво. С тим у вези постоји једна термилошка недоследност. Наиме, регулатива оснивања друштва користи формулацију „акционари који оснивају друштво“ (чл.264). У том погледу постоји изузетак у чл.265 ст.1 тч.6 где се користи израз „оснивачи“, што вероватно представља само редакцијски пропуст.

²³ Schmidt W., Meyer – Landrut J., op.cit., стр.27

²⁴ Hüffer U., op.cit., стр.146; Bayer W., op.cit., стр.426

²⁵ Bayer W., op.cit., стр.426

²⁶ Bayer W., op.cit., стр.427; Hüffer U., op.cit., стр.146

Оснивачки акт мора да садржи и пословно име будућег друштва, као и претежну делатност. Када се ради о пословном имену, одсуство овог елемента оснивачког акта, има за последицу ништавост оснивачког акта. Иста је последица ако оснивачки акт не садржи претежну делатност друштва. Ништав је оснивачки акт и када садржи делатност друштва, али је она супротна принудним прописима, или јавном поретку (чл.13).

Оснивачки акт садржи и изјаву о преузимању обавезе уплате, односно уношења улога по основу уписаних акција. Када је обавеза чинидбе улога у питању, оснивачки акт садржи укупан износ новчаног улога, односно новчану вредност и опис неновачног улога сваког од акционара који оснивају друштво. У случају неновачног улога потребна је и његова процена, с обзиром да је предвиђена његова новчана вредност. Осим тога, оснивачки акт садржи и динамику извршења чинидбе улога - рок уплате, односно уношења улога. Оснивачки акт који не садржи одредбе о улозима чланова је ништав (чл.14).

Оснивачки акт садржи податке о акцијама које „уписује“ сваки акционар који оснива друштво. Овде треба указати да се у упоредном праву користи термин „преузима“ уместо „уписује“. С тим у вези указујемо и на формулацију чл.198 ст.4 Закона о привредним друштвима из 2004 год. где се спомиње „преузимање акција без уписа“. У теорији се указује да не постоји суштинска разлика између уписа акција од стране уписника и њиховог преузимања од стране оснивача – по својој унутрашњој природи то нису различити акти и улазе у шири појам уписа. У суштини обе категорије лица изражавају вољу у истом правцу - да са одређеним улогом учествују у друштву.²⁷ Проблем са уписом настаје с обзиром да је он уговорне природе и да, приликом оснивачке емисије, није јасно ко би био друга уговорна стране, будући да друштво још не постоји. Изјава о преузимању акције је једнострана изјава воље усмерена према другим оснивачима којом се преузима обавеза уплате, односно уношења улога. Њоме се не стварају чланска права, с обзиром да она настају тек по регистарцији друштва.²⁸ У интересу правне сигурности изјава о преузимању акција мора бити утврђена и не може бити ограничена роком или условом.²⁹ Последице оваквих ограничења се различито оцењују – према једном ставу ради се о манљивој изјави о преузимању и, у даљој последици, манљивом оснивачком акту,³⁰ док се према другом приступу ради о ништавој изјави о преузимању,

²⁷ Arsić Zoran, Upis akcija i upisnica, Pravo i privreda 11-12/2000, str.1-2 i tamo navedena literatura.

²⁸ Röhrich Volker u Grosskommentar AktG, Berlin 2004, str.27

²⁹ Seibt Ch., op.cit., str.363

³⁰ Röhrich V., op.cit., str.27

односно о ништавом оснивачком акту.³¹ Сматрамо да се схватање о ништавости оснивачког акта не би могло прихватити у домаћем праву, с обзиром да су основи за ништавост оснивачког акта утврђени у чл.13, при чему се ради о искључивим основама (чл.13 ст.2). С тим у вези разликују се и ставови у погледу ситуације до које долази када, у међувремену од доношења оснивачког акта до подоношења ради регистрације, дође до на пр. испуњења услова. Према једном ставу, оснивачки акт је тада подобан за регистрацију, док се према другом приступу тражи нови оснивачки акт.

Преузимањем акција заснива се обавеза улога.³² Само су оснивачи, односно лица која су закључила оснивачки акт, овлашћени за преузимање акција. То може бити и лице које је накнадно, али пре регистрације, приступило оснивачком акту, при чему се ради о измени оснивачког акта.³³ Нико не може преузети део акције.³⁴ Допуштено је, међутим, да једну акцију преузме више лица. То морају бити лица која су донела оснивачки акт и она сва постају оснивачи.³⁵

У погледу података о акцијама које уписује сваки акционар оснивачки акт мора да садржи број акција и њихову врсту (обичне или преференцијалне акције). Уколико постоји више класа акција, тада се морају навести и класе. То ће бити ситуација када постоје преференцијалне акције, с обзиром да обичне акције увек представљају једну класу акција (чл.250). Ако се издају акција са номиналном вредношћу, она мора бити наведена, при чему све акције исте класе морају имати исту номиналну вредност. С обзиром да оснивачи морају преузимањем акција покрити цео основни капитал утврђен у статуту,³⁶ збир номиналних вредности свих уписаних акција мора одговарати износу основног капитала који утврђен у статуту (чл.246 ст.1 тч.3). Ако се ради о акцијама без номиналне вредности, мора се навести њихов број и део основног капитала за који су оне издате.

На овом месту треба указати да је оснивачки акт ништав ако не садржи одредбу о висини основног капитала (чл.13), док, с друге стране, висина основног капитала није предвиђена као обавезни елемент садржине оснивачког акта акционарског друштва, за разлику од друштва са ограниченом одговорношћу. Директна последица тога би била ништавост оснивачког акта, мада је његова садржина у складу са законском нормом којом се она регулише. Решење за овакву ситуацију би могло да се нађе тако што

³¹ Körber T., op.cit., str.162

³² Bayer W., op.cit., стр.427; Hüffer U., op.cit., стр.146

³³ Bayer W., op.cit., стр.425

³⁴ Godin – Wilhelmi, op.cit., стр.17

³⁵ Bayer W., op.cit., стр.425

³⁶ Seibt Ch., op.cit., стр.363; Körber T., op.cit., стр.165

би се сматрало да је висина основног капитала имплицитно садржана у оснивачком акту, с обзиром да збир номиналних вредности свих акција које преизимају оснивачи одговара висини основног капитала, због обавезе оснивача да преузму све акције. Други приступ би се заснивао на томе да елементи из чл.265 представљају минимум садржине оснивачког акта, што не спречава осниваче да у оснивачки акт унесу одредбу о висини основног капитала, што би смањило дилеме у погледу могућег тумачења.

3. Оснивачки акт и заштита животне средине

Према Закону о предузећима из 1996 године обавезни елемент оснивачког акта предузећа су биле и одредбе о заштити животне средине (чл.11). Статут акционарског друштва је такође садржао исто решење у чл.219. За разлику од тога, Закон о привредним друштвима из 2004 године, као ни Закон о привредним друштвима из 2011 године, не садрже овакво решење. С обзиром да је предмет делатности елемент оснивачког акта од значаја је био и чл.18 Закона о предузећима. Њиме је било предвиђено да предузеће може да почне са обављањем делатности кад надлежни орган донесе решење да су испуњени услови који се, између осталог, односе на заштиту и унапређење животне средине. Овакав приступ је био у основи задржан и у Закону о привредним друштвима из 2004 године. У чл. 6 је било предвиђено да привредно друштво може да отпојне са обављањем делатности која обухвата производњу, промет, дистрибуцију, прераду и ускладиштење материја опасних и штетних за здравље људи и животну средину, ако надлежни орган решењем утврди да су испуњени прописани услови, који обухватају и заштиту и унапређење животне средине.

Када је реч о Закону о привредним друштвима из 2011 године, у погледу заштите животне средине од значаја је чл.4 ст.2 где је превиђено да се посебним законом може условити регистрација, или обављање одређене делатности, издавањем предходног одобрења, сагласности или другог акта надлежног органа. При томе треба имати у виду да је одредба о претежној делатности обавезни елемент оснивачког акта акционарског друштва (чл.265 ст.1 тч.3). С тим у вези треба указати на одредбе Закона о управљању отпадом из 2009 године. Њиме је предвиђено да се за обављање једне или више делатности у области управљања отпадом издају дозволе. Под дозволом се подразумева решење надлежног органа којим се правном или физичком лицу одобрава сакупљање, транспорт, увоз, извоз и транзит, складиштење, третман или одлагање отпада и утврђују услови поступања са отпадом на начин који обезбеђује најмањи ризик по здравље људи и животну средину (чл.5 тч.6). Дозвола се издаје на име (лично или пословно) оператора тј. физичког или правног лице које управља постројењем за

складиштење, третман или одлагање отпада, или га контролише, или је овлашћен за доношење економских одлука у области техничког функционисања постројења (чл.5 тч.19). Дозволе се издају за посебне делатности у области управљања отпадом (сакупљање отпада, транспорт отпада, складиштење отпада, третман отпада, одлагање отпада). У случају да један оператер обавља више делатности може се издати једна интегрална дозвола (чл.59).

У поступку инспекцијског надзора контролише се, између осталог, и испуњеност услова за изградњу и рад постројења за складиштење, третман и одлагање отпада. Постројење за управљање отпадом не може почети са радом пре добијања дозволе за управљање отпадом (чл.33 ст.3). Градња постројења или обављање делатности у постројењу за управљање отпадом које нема дозволу за обављање тих делатности представља привредни преступ (чл.88 ст.1 тч.6) привредног друштва основаног за вршење делатности складиштења, третмана или одлагања отпада. Инспектор може да забрани изградњу и рад постројења за управљање отпадом које не испуњава техничке и друге услове прописане законом (чл.86 ст.1 тч.19).

*Zoran Arsić, Ph.D., Full Professor
Faculty of Law Novi Sad*

Joint Stock Company Memorandum of Association and Environmental Protection

Abstract

Joint stock company memorandum of association and environmental protection

2011 Company Act stipulates that prevailing purpose of enterprise is mandatory element of memorandum of association. Connection between memorandum of association and environmental protection is based on provision that registration or doing certain business may be subject to license granted by relevant body. This is the case with 2009 Waste Management Act which provides for license granted by state authorities for doing one or more activities in waste management.

Key words: Joint stock company memorandum of association, environmental protection

